

DANIELLE STEEL

Számjáték

DANIELLE STEEL

Számjáték

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *The Numbers Game*
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York
Copyright © 2020 by Danielle Steel
All rights reserved

Cover illustration: *Tom Hallman*,
based on images © *Mats Widen/Getty Images*,
© *Radius Images/Getty Images*,
© *tomwang/depositphoto*
Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation
© by *F. Nagy Piroska*, 2022

Hungarian edition
© by *Maecenas Könyvkiadó*, 2022
honlap: www.maecenaskiado.hu

*Drága gyermekeimnek,
Beatrixnek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samnek, Victoriának, Vanessának,
Maxxnek és Zarának.*

*Legyetek örökké kortalanok,
eredményes munka, jó emberek és
megannyi öröm töltse ki az éveiteket!*

*Hosszú életet, igaz szerelmet és
boldogságot kívánok mindnyájatoknak,*

szeretettel:

mami/d.s.

Életkorok bölcsességei

17 évesen: Csalódott vagy és dühös. Mikor leszel végre felnőtt, és mikor fognak felnőttként kezelni? 18 éves korodban? Úgy érzed, soha.

27 évesen: Olyan unalmasan telnek a 20-as éveid! Felnőtt vagy, mégsem vesz senki komolyan. Ha betöltöd a 30-at, azzal vajon meggyőződs őket?

39 évesen: Vége van az életnek? 40 évesen kezdődik, vagy 40 évesen ér véget az élet? Vagy a fiatalság ér véget 40 éves korban? Túl vagy a legjobb éveiden, vagy csak most kezdődnek? Rajtad múlik. A kezekben vannak a nyerő lapok – játssz ki őket!

56 évesen: Most múlik el minden? A karriered, a szépséged? Hová lettek a férfiak, a lehetőségek, a munkák, hová lett az izgalom? Tényleg vége van, vagy maradt még idő? Mennyi? Mennyit tudsz még nyújtani, mennyid lehet hátra, mi lehetsz még, mielőtt betöltöd a 60-at? És mi jön utána? Hiszen lehet, hogy az életed egyharmada még hátravan! Élvezd ki!

92 évesen: Rájöttél, vagy még mindig dolgozol rajta. Tudod, mi számít, nem vagy bizonytalan. Minden pillanat számít. Tudod, kivel akarsz együtt lenni, felismered az igazi emberi értékeket. Bölcsőbb és kreatívabb vagy, mint valaha. Úgy sugárod magadból a belső szépséget, hogy az kívülről is gyönyörűvé tesz. Felváltva vagy szelíd és indulatos. Tudod a válszokat, és bátran megosztod őket. Magadban őrzöd a különböző életkorok bölcsességét és egy egész élet derűjét. Bátor vagy, hogy idáig eljutottál. Most pedig indulj tovább megtorpanás, ingadozás, lassítás nélkül a 100 felé. Viseld a korodat mint egy koronát, legyél az, akitől tanulnak, akit szeretnek, akit ünnepelnek és irigyelnek. Mi pedig térdre borulunk előtted.

D.S.

SZÁMJÁTÉK

Első fejezet

Pennie Jackson épp most fejezte be a harmadik évét a connecticuti Greenwich egyik legjobb magángimnáziumában. Az iskola az ország leg-rangosabb egyetemeire készítette fel a diákjait, és ehhez természetesen kiváló tanulmányi eredményt követelt tőlük. Az egyetemi jelentkezéshez emellett ajánlatos volt számot adni a közösségért végzett munkáról és különféle kiegészítő tevékenységekről is. Imponáló volt azoknak az egyetemeknek a listája, ahová az elvárásoknak megfelelt diákok bejutottak.

Pennie decemberben töltötte be a tizenhetet, így ősszel kezdi meg az utolsó gimnáziumi évét, miközben a barátja, a két hete érettségizett Tim Blake, már augusztus végén búcsút mond a középiskolának, és elutazik, hogy megkezdje egyetemi tanulmányait. Ez volt az oka annak, hogy Pennie a legkevésbé sem várta kitörő örömmel a végzős évét.

Timmel majdnem három éve jártak már együtt, nélküle magányos lesz az élete. A fiút felvették a Stanfordra, Kaliforniába; kitűnő tanuló volt, a kosárlabdacsapat kapitánya, és két egymást követő nyáron egy szenátor mellett dolgozott gyakornokként Washington D. C.-ben.

Amikor egymásra találtak, Pennie még csak elsőéves volt, ma pedig már el sem tudta képzelni a mindennapjait a fiú nélkül. Komoly kapcsolatuk ellenére mindketten továbbra is szorgalmasan tanultak, sportoltak, végezték az iskolán kívüli tevékenységeiket, és rendre jó jegyeket szereztek. Pennie elsős kora óta gyerekek mellett önkénteskedett egy hajléktalanszállón, és minden karácsonykor játékgyűjtést szervezett számukra. Szerette a kicsiket, és azok is szerették őt. Egyetlen szombatot sem mulasztott el a hajléktalanszállón.

Jól leplezett szomorúsággal nézte, ahogy Tim az osztálytársaival együtt a magasba dobja négy-szögletű kalapját. Mindketten tudták, mit jelent ez. Amikor Timet elsőre felvették a Stanfordin, rögtön meghozták a döntést. Alapos megfontolás után úgy érezték, ez lesz a leghelyesebb mindkettőjük számára. A józan eszükre akartak hallgatni, és egyikük sem szeretett volna belemenni egy sok nehézséggel járó távkapcsolatba; vágyakozni a másik után, csak hálaadaskor, karácsonykor és a tavaszi szünetben találkozni, és esetleg egy ponton csalódást okozni egymásnak. Kölcsönösen ígéretet tettek, hogy amint Tim leérettségizett, szakítanak.

A fiú a nyarat kínai utazással szándékozott tölteni, ami a szülei érettségi ajándéka volt, Pennie pedig diákfelügyelő lesz abban a nyári táborban, ahol öt év óta ő maga is táborozóként vett részt minden évben. Most először lesz ugyanott diákfelügyelő. Augusztusban Tim elutazik Stanfordinba, Pennie pedig visszatér a régi iskolájukba, de már

Tim nélkül. Beadja a jelentkezését az egyetemre, és végzi tovább az önkéntes munkáját.

Ebben egyeztek meg, és kitartottak mellette. Három napja szakítottak, mert nem akarták az utolsó napig halogatni a dolgot, és két hét múlva mindketten elutaznak. Sírva búcsúztak el egymástól, de azóta adott szavukhoz hűen nem telefonáltak, nem írtak levelet és nem beszéltek egymással. Sokkal nehezebb volt, mint ahogy Pennie számított rá. Barátok akartak maradni, de egyelőre szoktatták magukat a másik hiányához. Tim eljött hozzájuk, hogy végső búcsút vegyenek egymástól, és amikor elhajtott, Pennie úgy érezte, megszakad a szíve. Az elmúlt három évben elválaszthatatlannak voltak, és most hirtelen magára maradt. Tim nemcsak a szerelme, hanem a legfőbb bizalmasa, a legjobb barátja is volt. Azt, hogy most elengedte, a legnehezebb és legfelnyöttebb dolognak tartotta mind közül, amit életében tett.

Pennie gyönyörű, zöld szemű lány volt, hosszú, egyenes szálú, szalmaszőke hajjal. Pompás alakja, telt melle és olyan karcsú dereka volt, hogy Tim majdnem átérte a két kezével, hosszú lába pedig mintha soha nem érne véget. Úgy nézett ki, mint az a bizonyos, filmről már jól ismert szomszéd lány, vagy legalábbis amilyen szomszéd lányra minden fiú vágyott. Tim rögtön kiszúrta, amikor az elsőéves Pennie megjelent az iskolában, ahol ő a másodikat kezdte. Karácsonykor már dúlt közöttük a szerelem. Egy hónappal Pennie tizenötödik születésnapja után feküdtek le először egymással, de nagyon vigyáztak. Csak ritkán feledkeztek

meg magukról, szerencsére olyankor sem történt semmi baj.

Amilyen szép volt Pennie lánynak, fiúként olyan jóképűnek tartotta mindenki Timet. Magas, kisportolt termetével, széles vállával, markáns arcával korához képest férfiasnak hatott. Szőke hajának árnyalata tökéletesen illeszkedett Pennie-éhez, a szeme is Pennie-ére emlékeztetett, csak sötétkében. Gyakran mondták róluk, hogy olyanok, mintha testvérek lennének.

Tim volt szülei egyetlen, imádott gyereke, míg Pennie-nek két, nála hat évvel fiatalabb öccsével kellett osztoznia a szülői szereteten. Az ikrek többnyire halálra idegesítették a nővérüket. Szerette őket, de rendre behatoltak a magánszférájába, elvették és nem hozták vissza a dolgait, és folyton cukkolták. Seth valamivel érzékenyebb volt, de Mark hírből sem ismerte a tapintatot. Tim viccesnek találta őket.

Az elmúlt években Pennie és Tim között párszor felmerült a házasság témája – hogy milyen lehet, és hogy az ő kapcsolatuk vajon eltart-e egészen felnőtt korukig. De amikor az egyetem valódi alternatívaként belépett az életükbe, mindketten rájöttek, hogy házasságról nem lehet szó köztük. Tim a szülei állandó védelme és ellenőrzése alól kiszabadulva kész volt kiterjeszteni a szárnyait, és alig várta, hogy megkezdhesse az egyetemet. Úgy gondolta, Pennie is megérdemli ugyanezt a szabadságot. Pennie gondolkodott azon, hogy ő is a Stanfordra adja be a jelentkezését, így közel lehetne Timhez, de a szülei nem akarták, hogy

olyan messze kerüljön otthonról. Azt szerették volna, ha a keleti elit egyetemek valamelyikére jelentkezne, és eredetileg Pennie is ezt akarta. A jegyei éppolyan jók voltak, mint Tim osztályzatai, az átlagával és az önkénteskedésével esélyes volt a bejutásra.

Tim közgazdaság szakra ment, és a későbbiekben pénzügyből akart diplomázni. Pennie még nem tudta, igazából mi érdekli. Jó volt angolból, írásból és történelemből. Gondolkodott a tanári diplomán, vagy hogy inkább angol irodalom legyen-e a főszakja. Ő nem látta olyan tisztán a jövőjét, mint Tim. A fiú apja befektetési bankár volt New Yorkban, és Tim is pénzügyi vonalon akart dolgozni. Anyja kiterjedt jótékonyági tevékenységet folytatott, több bizottságot is vezetett.

A házasság még fényévekre volt tőlük, és ezt ők is tudták. Már nem ringatták magukat hiú reményekbe. Az előttük álló években munkát kell találniuk, karriert kell építeniük, és ott fognak élni, ahová az élet sodorja, illetve kinek-kinek a lehetőségei viszik őket. Tim szülei konzervatívabbak és idősebbek voltak, mint a lányéi. Mindketten meglehetősen távolságtartó keleti családból származtak. Aggódtak, hogy Tim és Pennie kapcsolata elvonja a fiuk figyelmét, és hatással lesz az iskolai előmenetelére. De Tim teljesítette minden kötelezettségét, és ezt a kapcsolatuk sem sínylette meg. Pennie szülei valamivel fiatalabbak és némileg szabadelvűbbek voltak. Anyja, Eileen tudott róla, hogy két és fél éve le is fekszenek egymással. Pennie, aki mindig őszinte volt hozzá, elmondta neki.

Tim szülei remélték, hogy még nincs köztük szexuális kapcsolat, de nem kérdezték meg. Apja intette a fiát, ne ejtsen teherbe „senkit”, ne tegye tönkre az életét. Mesterkélt és kínos beszélgetés volt, mivel Tim is, az apja is tudta, hogy a „senkin” Pennie-t kell érteni. De Tim nem ejtett teherbe „senkit”, és a szülők megnyugodhattak, hogy mielőtt a Pennie-vel való kapcsolata még ennél is komolyabbá válna, a fiuk elmegy egy messzi egyetemre. Tim elmondta nekik, hogy Stanford előtt szakítani fognak, amit a szülők bölcs döntésnek tartottak.

Kedvelték Pennie-t, elismerték, hogy rendes lány, okos is, de nyilvánvalóvá tették, hogy szerintük ez a kapcsolat veszélyeket rejt a fiuk számára, és túl komoly az ő korukban. Aggályosnak tartották, hogy a fiatalok már több éve együtt járnak. Időnként felvetették a fiuknak, hogy találkoznia kellene más lányokkal is, ezt azonban Tim elengedte a füle mellett. De majd most, a Stanfordon, reménykedtek a szülei.

Amikor Pennie tizenöt éves lett, anyja elmondta neki az igazat a saját házasságáról. Akkor ismerték meg egymást és kezdtek járni, amikor Eileen végzős volt a Boston College-ban, Paul pedig a Harvard Business Schoolban, ahonnan egyenesen a Wall Streetre akart menni, végső célként pedig saját vállalkozás lebegett a szeme előtt.

Merész álmokat dédelgetett Eileen is. A diploma megszerzése után segédszerkesztői állást kapott egy New York-i könyvkiadónál, ami mindig is a leghőbb vágya volt. Greenwich Village-ben,

három társával lakott együtt, és imádta a munkáját. Miután lediplomázott és New Yorkba költözött, kapcsolata Paullal túl bonyolulttá vált, végül abba is maradt, hiszen Paul Cambridge-ben élt. Jól érezték magukat együtt, de nem voltak őrülten szerelmesek egymásba. Eileent jobban izgatta induló kiadói karrierje, semhogy erőltette volna a Paullal való kapcsolatát.

Pár hónapja dolgozott már, amikor rájött, hogy terhes. Eddig önmaga előtt is tagadta és szándékosan félremagyarázta a jeleket. Egy hétvégén felszállt a Bostonba tartó vonatra, hogy elmondja Paulnak. Teljesen tanácstalan volt, ő maga sem tudta, mi legyen most. A hír bombaként érte mindkettőjüket. Elmondták a szüleiknek, akik elszörnyedtek. Eileen szülei összetörtek, Pauléi felháborodtak.

Paul döntött, még hozzá aszerint, amit helyesnek ítélte. Szülei határozott kívánsága ellenére otthagya az üzleti iskolát, és a New York-i Városházán összeházasodtak Eileennel. Állást kapott egy belvárosi reklámcégnél, és Queensben kibéreltek egy olcsó és nyomasztó kis lakást, olyat, amit megengedhettek maguknak.

Eileen egy héttel Pennie megszületése előttig dolgozott a kiadóban. Amikor összeházasodtak, huszonkét és huszonnégy évesek voltak, és Pennie érkezése mindent megváltoztatott. Az álmaik semmivé foszlottak. A családjaik úgy kezelték őket, mintha bűnözők vagy számkivetettek lennének. Eileen anyja, aki problémás házassága miatt egész életére elkeseredetté és csalódottá vált, rendsze-

resen a lánya fejéhez vágta, hogy szégyent hozott rájuk. Egyik család sem ajánlotta fel a segítségét, mert úgy gondolták, maguknak köszönhetik a nehézségeiket.

Paul és Eileen úgy találták, ahhoz az alacsony fizetéshez, amit Eileen a kiadóhivatalban kapott, túl drága a gyermekfelügyelet, anyagilag jobban járnak, ha otthon marad, és ő gondozza Pennie-t. A gyerek születésével tehát le kellett mondania a könyvkiadói karrierről szőtt álmairól. Ehelyett háziasszony lett egy kisbabával. Szerette Pennie-t, de hiányzott a munkája és a barátai. Egy idő múlva kiköltöztek a belvárosból.

Paul nem szerette a munkáját, de jól csinálta. Felelősségteljes fiatalember volt, keményen dolgozott, hogy eltartsa a feleségét és a lányát. Az övük sohasem volt nagy szerelem, és a házassággal együtt járó kötelezettségek megnehezítették az életüket, de mindketten el voltak szánva, hogy a legjobbat hozzák ki belőle.

Paulnak volt érzéke a reklámszakmához, még ha nem szerette is, amit csinált, Eileen pedig szabadúszóként vállalt szerkesztői megbízásokat, ha alkalma nyílt rá, de az idejét jórészt lefoglalták a háztartási teendők és a kisbaba. Anyja egy pillanatra sem hagyta neki elfelejteni: azért kellett feladnia az álmait, hogy miután teherbe esett, férjhez menjen. Úgy viselkedett, mintha azt akarná, hogy Eileen is ugyanolyan boldogtalan legyen, mint ő.

A sok erőpróba, a támogatást megtagadó család és a gondoskodást igénylő baba ellenére Paul és Eileen élete sínen volt. Nyíltan sohasem hibáztatták

egymást azért, ami történt, de ahogy nőtt, Pennie számára világossá vált, hogy egyik szülője sem így képzelte el az életét, és hogy nagy árat fizettek a hibájukért. Tizenöt évesen tökéletesen megértette: a születése komoly hatással volt a szülei életére, arra kényszerítve őket, hogy végérvényesen búcsút mondjanak az álmaiknak.

Hatéves korában egy másik „hiba” következtében nem egy újabb, hanem két újabb baba érkezett a családba – az ikertestvérei. Amikor Pennie tíz-, a fiúk pedig négyévesek lettek, nagy lépést tett előre a család: Greenwichbe költöztek, abba a szép koloniál stílusú házba, ahol azóta is laknak, és ahol a hálószobák tágasak, napfényesek, a háznak pedig van előkertje és hátsókertje.

Eileen nem ment vissza dolgozni, és az ikrek születése óta arra sem volt ideje, hogy szabadúszóként vállaljon szerkesztői munkát, amit pedig nagyon szeretett. Három gyereket kellett ellátnia, Paulnak pedig egy öttagú családot eltartania. Immár tizennyolc éve csinálta sikerrel, és végzett kiváló munkát a reklámügynökségen, de az élete nagyon másképp alakult, mint remélte. Néha elgondolkodott azon, hogy ha nem olyan becsületes, és nem veszi feleségül Eileent, mostanára már sikeres vállalkozó lehetne. Ez volt a dédelgetett álma kamaszkorától, és egyetemista korában is végig. Ez a reménye odaveszett a felnőttkor sűrűjében, amit egy nem kívánt terhesség kényszerített rájuk.

A bizonytalan kezdet és a mindkét oldalról hangoztatott szülői jóslatok ellenére, miszerint ez a házasság nem fog sokáig tartani, Paul és Eileen

a barátságon és a kölcsönös tiszteleten alapuló kapcsolatot alakítottak ki. Eileen méltányolta, hogy Paul keményen dolgozik értük, ő pedig nagyszerű és odaadó anyának tartotta Eileent. Mindketten jó szülők voltak, szerették a gyerekeiket, akár tervezték őket, akár nem. Az ikrek születése után Eileen elkötötte a petevezetékét, hogy ez többé ne történhessen meg. Az életük stabil és kiszámítható volt, és ez mindkettőjüket kielégítette.

Paul megmaradt ugyanannál a reklámügynökségnél, ahol időközben ügyfélkapcsolati munkatársból vezetővé lépett elő, ennek megfelelően nagyon jól keresett. Ettől fogva jó életet tudott biztosítani a családnak. Igyekezett minél ritkábban visszagondolni rá, hogyan álmolta meg korábban az életét, noha még most is bosszantotta, hogy nem lett saját cége, hanem megmaradt alkalmazottnak. Eileen is fájó szívvel gondolt vissza rövid életű kiadói pályájára, és arra, hogy mi lehetett volna belőle, ha nem kényszerül otthagyni az állását.

Harminckilenc évesen félve gondolt a negyvenedik születésnapjára, mert úgy érezte, nem ért el semmit az életben, csak a három gyerekét fuvarozta ide-oda, és nevelte őket egy férfival együtt, aki inkább kötelességből vette feleségül, mint szerelemből. A kapcsolatukban sem most, sem korábban nem volt semmi romantika, de ahhoz képest, hogy milyen kínosan kezdődött a házasságuk, meglepően jól tudtak együtt élni. Eileen hálás volt Paulnak, amiért ilyen jó férj és apa, és így gondoskodik róluk. A barátaiknak, akikhez eljár-

tak, az övéikkel egykorú gyerekeik voltak. Szerette a házukat, és élvezte az életüket Greenwichben.

Működőképessé tudták tenni a házasságukat, de a lányának nem kívánta ugyanezt az életet. Neki sokkal többet szeretett volna: olyan foglalkozást, amiért lelkesedni tud, és olyan férfit, akit szerelemmel szeret, és aki viszontszereti őt. Figyelmeztette Pennie-t, hogy tönkre fogja tenni az életét, ha teherbe esik, és emiatt férjhez kell mennie. Világossá tette számára, hogy mindenáron el kell kerülnie, hogy neki is olyan élete legyen, mint az övé, akármilyen kényelmes életnek látszik is most. Azt akarta, hogy Pennie merjen kilépni a világba, kövesse az álmait, és ne adja fel őket senki kedvéért.

Megkönnyebbült attól, hogy Pennie és Tim okosan úgy döntöttek, szakítani fognak. A szerelmük fiatal koruk ellenére erősnek és tartósnak bizonyult, talán kicsit túlságosan is, és Eileen azt is látta, hogy Pennie unja a középiskolát, és már nagyon szeretne felnőtt lenni. Különösen most, hogy tudja, Tim nem lesz mellette. És ha már ő is egyetemista lesz, majd még később, új ajtók nyílnak meg előtte, olyanok, amiket Pennie eddig el sem tudott képzelni.

– Ki tudja, még az is lehet, hogy évek múlva, ha már mindketten megállapodtatok, egyszer visszataláltok egymáshoz – mondta a szakításuk utáni reggelen, hogy megvigasztalja Pennie-t.

– Nem hiszem, mami – felelte Pennie szomorúan. – Az még messze van. – Timnek nagy tervei voltak. Egyetem után egy-két évet Londonban

akart dolgozni, esetleg Pekingben vagy Hongkongban. Két éve tanult kínaiul, amit apja tanácsolt neki azzal, hogy az üzleti életben hasznát veheti. Pennie közelebb akart lenni az otthonához, New Yorkban szándékozott letelepedni. De már most késznek érezte magát a felnőtt életre. Elege volt abból, hogy úgy bánnak vele, mint egy gyerekkel.

A Timmel való hároméves kapcsolata érettebbé tette sok, vele egykorú társánál, akik azt remélték, hogy majd az egyetemen szabadabb életük lehet, és bulizhatnak kedvükre. Pennie ennél többet akart, pontosan úgy, ahogy annak idején az anyja is. Eileen remélte, hogy a lánya nem akar túl fiatalon férjhez menni, és mielőtt megállapodna, lesz esélye egy igazi karrier megteremtésére. Paul is így gondolta, és rendszeresen intette a lányát, hogy legalább harmincéves koráig ne gondoljon házasságra, sőt amennyire csak lehet, tolja ki a házasságot és a gyerekvállalást. Mindig úgy beszélt a házasságról, mint valami elkerülendő csapdáról.

Pennie tökéletesen vette az üzenetet. Mindkét szülője tanácsa mögött az a meggyőződés húzódott meg, hogy nem helyes, sőt nagyon rossz ötlet a családért feláldozni a karriert, és hogy egy nem kívánt terhesség örökre véget vethetne az álmainak. Pennie sajnálta, hogy így gondolkoznak erről a dolgról, és szenvedett a tudattól, hogy ő volt az oka a kiábrándultságuknak, de az okokat értette. Teljes mértékben felfogta, hogy a hozzáállásuk és a büntüdatuk, amiért a saját házasságuk úgy indult, ahogy, a szerelem ellenszere. A kapcsolatuk

szilárd volt, de hiányzott belőle a gyengédség, a szerelem és a melegség.

Pennie látta, hogy egyik-másik barátnőjének a szülei milyen szeretettel és nagybecsüléssel néznek egymásra, míg az ő családjukban efféle gyengéd érzelmek nem léteztek. Biztos volt benne, hogy a szülei szeretik egymást, de szerelemről szó sincs köztük, és jó lett volna tudni, volt-e valaha is. Ha igen, az már jó régen elmúlt. Pennie nem emlékezett rá, látta-e egyszer is a szenvedély jeleit a szülei kapcsolatában, vagy látta-e őket igazán boldognak. Régóta elfogadták a viszonyuk korlátait, és nem is vártak egymástól többet. Beérték azzal, ami volt. Pennie ennél sokkal többet várt attól a férfitől, akit szeret.

Arra gondolt, ha ő és Tim idősebbek lennének, biztosan szilárd alapjuk lenne egy majdani házassághoz. De erre már aligha kerülhet sor. Három boldog, szerelmes év után vége. Tudta, fel kell adnia ezt az álmát, de nagyon nehéz volt. A Timmel való szakítását élete első nagy veszteségeként élte meg. Szinte fizikai fájdalmat érzett miatta. Az első pár napban rosszul érezte magát. A következő héten még rosszabbul.

– Mi van, Tim dobott? – kérdezte a tizenegy éves megszokott tapintatlanságával az öccse, Mark, amikor észrevette, hogy Tim eltűnt az életükből. Eddig naponta látta őt Pennie társaságában.

– Dehogyan, te hülye. Egyetem után össze fognak házasodni, ahogy anyu meg apu – válaszolta helyette Seth. Pennie-re hirtelen rájött a hányinger, ott kellett hagynia a reggelizőasztalt. Nem

volt szíve megmondani az öcséinek, de egyelőre még a barátnőinek sem, hogy szakítottak. Túl fájdalmas lett volna megmagyarázni, még akkor is, ha így volt helyes, ha mindkettőjük számára ez volt a legészszerűbb megoldás, és már hónapok óta beszéltek róla. De ettől persze még nem lett könnyebb.

Alig várta, hogy elmehessen a nyári táborba, csak hogy távol legyen mindannyiuktól. Az ikerk ugyanabban a vermonti táborban lesznek, de a fiúk részlegében, úgyhogy nem túl sűrűn fogja látni őket, és egyébként is el lesz foglalva a lányokkal, akikhez beosztják. Hat vagy nyolc kislánnyal alszik majd egy faházban, és annyi dolga lesz velük, hogy nem marad ideje gondolkodni. Nehezen tűrte anyja együttérző pillantásait. Eileennek rossz volt látnia a lánya búskomorságát, de nem tehetett ellene semmit. Tudta, hogy ez hozzátartozik a felnőtté váláshoz.

Az első szerelem elvesztése olyasféle rítus, amin át kell esnie, ahogy huszonkét évesen neki is fel kellett nőnie, amikor hozzámert Paulhoz, és öt hónap múlva megszületett a kisbabájuk. Százszor is felemlgette Pennie-nek, hogy hasfájós baba volt, örökké sírt, és ilyenkor vele sírt ő, az anyja is. A házasságuk első éveit alaposan megnehezítette, hogy kevés volt a pénzük, és egyikük sem készült fel ekkora felelősség vállalására. Eileen azt akarta, hogy Pennie tudjon ezekről a dolgokról, és ne kövesse el ugyanazokat a hibákat, amiket ő elkövetett. Pennie ezerszer hallotta a történetet mindkét szülőjétől.

*

Eileen hónapok óta küzdött a közelgő negyvenedik születésnapja gondolatával. Kifejezetten nyomasztotta. A negyven évről korábban mindig az öregség jutott eszébe, és lám, mindjárt ő is annyi lesz. Középkorú. Elmúlt a fél élete, és mire vitte? Nem sokra. Ahhoz képest, amit elérhetett volna, gyerekeket nevelni jelentéktelen dolognak tűnt. Azóta már felelős szerkesztő lehetne, az irodalmi élet fontos szerzőivel dolgozna, segítené őket a munkájukban. Szeretett főzni, szerette időnként vacsorára vendégül látni a barátait, de ennyi? Elkészíteni egy finom vacsorát? A barátnői gyakran elkérték a receptjeit, ő azonban úgy gondolta, hogy a főzés nem valami nagy tudomány.

Paul szerette a főztjét, de hét közben ritkán ért haza vacsoraidőben. A munkájához hozzátartozott, hogy vacsorázni vigye a fontos ügyfeleket, és igyekezzen megnyerni az újakat. Rendszeresen evett New York legjobb éttermeinek valamelyikében, és vagy az egyik utolsó vonattal ment haza Greenwichbe, vagy ha túl késő volt, akkor egy belvárosi szállodában éjszakázott. Amikor a gyerekeik el voltak foglalva, hétvégeken elmentek vacsorázni, rendszerint barátokkal, amit mindketten élveztek. Ha kettesben voltak, gyakran már a vacsora felénél kifogytak a témákból. Paul elmondta, mi történt legutóbb az irodában, Eileen pedig beszámolt neki a gyerekekkel kapcsolatos eseményekről vagy problémákról – ezen túl nem sok mondani-valójuk akadt.

Eileenre már most rátört a szomorúság, ha arra gondolt, hogy Pennie egy év múlva elmegy egye-

temre. Szerencsére az ikrek még hét évig otthon lesznek. Az utána következő idő végképp kietlen pusztaságnak tűnt előtte, amikor majd nem lesz mit csinálnia. Ahhoz, hogy elmenjen dolgozni, túl régóta kiesett a munkaerőpiacról, és elenyészően kevés tapasztalatot szerzett. Rövid ideig dolgozott ugyan huszonkét éves korában, azóta viszont semmit. Jó gyakorlati érzékű, rendkívül rendszerető nő volt, aki nyugodt otthont teremtett a családjának, de ezekből az erényekből nem lehet negyvenévesen karriert építeni.

Unalmas nőnek tartotta magát, és amikor Paul rávette, hogy vacsorázzon ő is vele és a klienseivel a belvárosban, úgy érezte, hogy neki mint idősödő, szürke kisegérnek és kívülállónak semmi keresnivalója nincs a társaságban. Igyekezett jól informált lenni, olvasott, amennyire az ideje engedte, ami két tizenegy éves ikerfiú mellett nem volt valami sok. Ha este az ágyban a kezébe vett egy könyvet, leginkább egy új bestseller regényt, rendszerint a második oldalánál már aludt.

Megpróbálta Jane Ridley-vel, a legjobb barát-nőjével megosztani a problémáit, és ő azt tanácsolta, hogy legyen viszonya valakivel, attól majd újra fiatalnak érzi magát. Jane-nek több viszonya is volt, és állította, hogy ez tartja életben a házasságát. Két évvel volt idősebb Eileen-nél, és nem született gyereke. Rendszeresen eljárt bridzselni és vásárolni. Évekkel ezelőtt egy jótékonyági bizottságban ismerkedtek meg. Mivel nagyon különböző életet éltek, nem találkoztak túl gyakran, de telefonon sűrűn beszélgettek. Jane egy

idősebb férfihoz ment feleségül, akinek vele egykorú gyerekei voltak. A férje nagyon bőkezűen és nagyvonalúan bánt vele.

– Kicsit radikális megoldás lenne, nem gondolod? – felelte Eileen szomorkás mosollyal.

– Sok nő csinálja – vágta rá Jane könnyedén, mire Eileen elnevette magát.

– Kivel? A teniszoktatóval a klubban, vagy a golfedzővel? Ez olyan szánalmasan közhelyes. Nem nekem való.

– Közhelyes, de szórakoztató. Vagy megcsinálthatnád a szemedet vagy a cicidet. Ha öregnek érzed magad, az ellen lehet tenni egyet-mást.

Eileen nem akart rákérdezni, milyen módszereket alkalmazott Jane, hogy fiatalabbnak érezze magát. De tény, hogy hozzá és néhány közös nőismerősükhöz képest ő valóságos rabszolga volt. Vagy legalábbis úgy érezte. Greenwichben kétféle nő élt: az egyik az unalmas háziasszony, mint ő is, a másik a feltűnő, beleváló, plasztikázató, szeretőt tartó társasági hölgyemény. Azt, hogy szeretőt tartson, lehangelőnek találta, és nem hitte, hogy ki tudná elégíteni ez a megoldás.

– Különben sem akarom megcsalni Pault. Kifejezetten rosszul vagyok a gondolatára. A magunk módján szeretjük egymást. Paul nem mutatja ki az érzéseit, nem erőssége a gyengédség, de tudom, hogy szeret. Majdnem tizennyolc éve együtt vagyunk, és előtte egy ideje már együtt jártunk. – És ha a házasságuk nem volt is tökéletes, szerették egymást annyira, hogy legalább hűségesek maradjanak a kapcsolatukban.

– Honnan tudod, hogy ő nem csal meg? *Tudod* egyáltalán? – vetette fel Jane.

Sok férfi, akit ismertek, csalta a feleségét, az asszonyok meg úgy tettek, mintha nem vennék észre. A férjük hitelkártyáin álltak bosszút, és ez a módszer láthatóan mindkét félnél bevált. Ki-ki elvette a maga jutalmát. A megcsalt feleség felújíthatta a ruhatárát, és megvette, amit még akart, a férj pedig beszerzett egy új, csinos lányt, akivel naponta lefekhetett, vagy legalábbis gyakrabban, mint amire a felesége hajlandó volt sokévi házasság után. A mindennapok egyformaságában nehéz volt megőrizni a kapcsolat frissességét és a vágy hőfokát.

– Ha nem kell a golfedző a klubból, akkor a sorban a második a plasztikai sebészet. Valami feltöltés, implantátum vagy lézerkezelés – sorolta Jane. Ő rendszeresen járt botoxkezelésre, ajakfeltöltésre, és remekül nézett ki.

– Azt mondd, öregnek látszom? – szörnyedt el Eileen.

– Nem, egyáltalán nem. Nem nézel ki annyinak, amennyi vagy, de azt mondd, öregnek *érezed* magad. Az nem jó. Előbb-utóbb mindenkit meg fogsz győzni, beleértve magadat is, hogy tényleg az vagy. Gyakrabban kéne kimozdulnod Paul nélkül – javasolta Jane. – Arra van szükséged, hogy flörtölj, és újra érezd, hogy nő vagy. – Eileen nevetve rázta meg a fejét. Az ő fülének ez úgy hangzott, mint egy munka, márpedig ő így érezte kényelmesen magát. Nem szeretett volna ennyi idősen bolondot csinálni magából. – Mikor

vettél magadnak utoljára szexi fehérneműt? De igazán szexit.

– Azóta nem, amióta láttam, Paul már észre sem veszi, és rájöttem, hogy nem érdekli. Különbelen sincs ott, amikor öltözöm, és mire este hazaér, én már ágyban vagyok. A szexi fehérnemű tiszta pénzkidobás lenne – magyarázta Eileen tárgyilagosan. Ez a dolog egyáltalán nem aggasztotta. Már megszokta. Az együtt töltött idejük és a házasságuk leginkább a gyerekeik köré szerveződött. A házasságuk kielégítő volt, de semmi több.

– Ezt nem ártana újragondolnod – intette Jane komolyan. – Mire észbe kapsz, a fiúk elmennek, és akkor majd csak néztek egymásra, és nem lesz mit mondanotok. Még nem vagy a leszálló ágba, Eileen. Negyvenévesen nem ér véget az élet, mint tudjuk. Ez még nem a világ vége. És ha jövőre Pennie egyetemista lesz és elköltözik, neked meg Paulnak több időtök jut majd magatokra és egymásra.

Eileen bólintott, bár nem igazán győzték meg a barátnője szavai. Már egyáltalán nem érezte szexinek, de még nőiesnek sem magát, és nem gondolta, hogy a férje vonzónak tartaná. Szoktak szeretkezni, ha nem is túl gyakran. A hétvégeken mindketten el voltak foglalva a gyerekekkel vagy a házimunkával, hét közben pedig Paul a városban töltötte a napjait, és rendszerint késő este ért haza. Régebben Eileen többször is csatlakozott hozzá, amikor Paul ügyfeleket vitt vacsorázni, de utoljára hónapokkal ezelőtt fordult elő ilyen, és Paul sem invitálta. Azt mondta, mostanában nin-

csenek érdekes ügyfelei, csak unatkozna, ő meg nem erőltette a dolgot. Már nem is emlékezett, mikor ment be legutóbb New Yorkba. Egyszerűbb volt otthon maradni. Greenwichben jöhetett-mehetett farmerban vagy leggingsben, nem kellett rendesen felöltöznie, sem kifestenie magát. Hónapok óta nem volt a lábán túsarkú cipő. A legtöbb ilyen darabját odaadta a lányának, aki boldogan fogadta.

Eileen ma is csinos nő volt, és Pennie nagyon hasonlított rá. Fiatal korában igazi szépségnek számított, de az idő, a hétköznapiak és a langyos házasság azt hozta magával, hogy már nem nagyon törődött a kinézetével, és ez meglátszott rajta. Nem erőltette meg magát azzal, hogy rendesen felöltözzék, kisminkelje magát, vagy megcsinálja a frizuráját. Paul sohasem tett megjegyzést arra, talán észre sem vette, hogy mi van rajta, vagy hogy néz ki. A bók, a dicséret sohasem volt az erőssége, habár amikor még csak együtt jártak, többször mondott ilyesmit. Ma már mindkettőjük számára olyan volt a közös élet, mint egy jól bejáratott, kényelmes cipő.

Paul minden reggel frissen és jólöltözötten indult munkába, míg hétvégeken éppoly kevéssé törődött a külsejével, mint Eileen. Ma is jóképű volt, a nők vonzónak találták. Eileen néha meglepődött, hogy milyen elbűvölő, érdekes, sőt vicces tud lenni, amikor más nővel beszélget, de azért mindig ővele ment haza.

*

Egy héttel azelőtt, hogy indulnia kellett a táborba, Pennie úgy érezte, vagy ételmérgezése, vagy influenzája van. Minden reggel hánynia kellett, de délutánra jobban lett, azután hirtelen olyasmi történt vele, amire korábban nem is gondolt. A havi vérzése mindig is rendetlenül jött meg, de a legutóbbi két hónapban még rosszabbodott is a helyzet. Egyik nap megjött, de néhány kisebb foltot ejtve aznap el is múlt. Nevetséges gondolatnak tűnt, hogy történhetett valami, inkább arra tippelt, hogy fájdalmában, amiért el kellett válnia Timtől, az utolsó szalmaszálba is belekapaszkodik, csak hogy megtartsa őt.

Kissé bolondnak érezte magát, amikor bement a drogériába, és vett egy terhességi tesztet. Megtette már párszor, amikor elfogta az aggodalom, de sohasem bizonyult terhesnek. Halványan rémlett, mintha néhány hónapja előfordult volna egyszer, hogy szex közben nem védekeztek. Arra már nem emlékezett, pontosan mikor, de úgy tűnt, hogy régen volt, és nem lett semmi következménye. Utána idejében megjött a menstruációja, jóllehet a szokottnál valamivel talán rövidebb ideig tartott.

Amikor hazaért, anyja nem volt otthon, elment a fiúkkal, hogy megvegyék mindazt, amire még szükségük lesz a nyári táborban. Pennie felment az emeletre a fürdőszobájába, és remegő kézzel kivette a tesztet a dobozából. Egy őrült pillanatig elfogta a remény, hogy hátha terhes. Nem akarta, hogy Timmel vége legyen. Azt akarta, hogy legalább egy kis része maradjon vele örökre. De tudta, semmilyen értelemben nincs felkészülve

arra, hogy gyereke legyen. Tönkretenné az életét, ahogy annak idején az anyja, sőt még inkább, mivel ő öt évvel fiatalabb, mint az anyja volt, amikor megszülte őt. Tizenhét évesen egy kisbaba teljes katasztrófa lenne. Nem tudná vállalni.

Bezárkózott a fürdőszobába, elvégezte a tesztet, kívárta azt a rövid időt, amit kellett, és egy pillanatra becsukta a szemét, mielőtt ránézett volna. Nem szabad pozitív eredményt kívánnia, akármennyire szereti is Timet. Aztán kinyitotta a szemét, és rámeredt a tesztre. Itt valami nem stimmel. Nem lehet terhes most, amikor már szakítottak. Igen, felnőtt akart lenni, elege volt abból, hogy sokszor úgy kezelték, mint egy gyereket, de nem így akarta bizonyítani a felnőttiségét. Csakhogy akár akarta, akár nem, a teszt eredménye egyértelmű volt. Terhes.

Könnyes szemmel tette vissza a tesztet a dobozba, és elrakta a táskájába. Leült a lecsukott vécére, és csak nézett maga elé a levegőbe. Akarta, hogy ez legyen? Tudat alatt szándékosan csinálta? Akárhogy történt, ez a valóság, ezzel kell megbirkóznia.

A könnyei végigfolytak az arcán, miközben azon töprengett, hogy most mit tegyen. Fel kell hívnia Timet, muszáj elmondania neki. És mit mondjon a szüleinek? Hogy fog Tim reagálni a hírré? Újból beleszeret, vagy dühös lesz rá? Túl fiatalok ahhoz, hogy gyerekük szülessen. Egy hét múlva Tim elutazik Kínába, augusztusban pedig a Stanfordinra. Pennie érezte, hogy úrrá lesz rajta a rémület. Ez volt a legijesztőbb dolog, ami valaha történt vele. Ez a helyzet egyikük számára sem kínál könnyű kiutat. Egyetlen röpke pillanat alatt

feladta a felnőtté válás iránti vágyát, és a legszívesebben visszament volna a gyerekkorba. Nem így akart felnőtté válni. Nem volt felkészülve egy csecsemőre, és nem érezte késznek magát az anyaságra. Semmi mást nem akart, mint Tim karjai közé repülni, és ott elbújni. De ez elől most nem lehetett elbújni.

*

Pennie egy óra hosszat ült bezárkózva a fürdőszobájában, azon töprengve, hogy most mit tegyen. A háziorvosukat nem hívhatta fel. Biztos volt benne, hogy mindenről beszámolna a szüleinek. Korábban a Családtervezési Központba ment el tanácsot kérni a fogamzásgátló eszközökről. A legészszerűbb azonban most az, hogy felhívja Timet. Ő majd tudni fogja, mit tegyen. Meg kell törnie a fogadalmukat, miszerint nem keresik egymást. Üzenetet küldött neki, amiben megkérdezte, hol van most. Tim perceken belül válaszolt, hogy otthon, csomagol a kínai útra, és megkérdezte, hogy van Pennie. A válasza barátságos volt, de nem szerelmes.

– Beszélnem kell veled. Megihatunk egy kávéval? – írta vissza Pennie.

– Miért? Megállapodtunk, hogy nem teszünk – emlékeztette a fiú. – A szüleimmel megyek vacsorázni.

– Találkozhatunk előtte pár percre?

– Szerintem nem kéne. Mindkettőnket felzaklatná. – De közel sem annyira, mint az a hír, amit el kell mondania neki, gondolta Pennie. Még ab-

ban sem volt biztos, hány hónapos terhes. De ha mindez a miatt a korábbi apró hiba miatt történt, akkor három-négy hónapos lehet.

– Rövid leszek. Fontos.

– Valami baj van? Jól vagy?

Pennie erre nem válaszolt. Nem akart hazudni.

– Hol találkozhatnánk?

Tim a kedvenc kávézójukat javasolta. Nem tartotta jó ötletnek, hogy Pennie a lakásukra jöjjön – félő volt, hogy odalesz az elszántságuk. Neki éppúgy hiányzott Pennie, mint ő a lánynak, és ha kettesben lennének, nem biztos, hogy kiállná a próbát. Ha Pennie könyörögni akar, hogy ne szakítsanak, és a szülei épp egy fájdalmas, sírós jelenet közben érnének haza, az rémes lenne.

Megbeszélték, hogy félóra múlva találkoznak, és mire Pennie megérkezett, Tim már ott volt. Ugyanolyan jól nézett ki, mint mindig, és önkéntelenül is elmosolyodott, amikor meglátta a lányt. Olyan átkozottul szép volt, és ő csak arra tudott gondolni, hogy még mindig fülig szerelmes belé. Összeszorult a szíve, amikor Pennie leült az asztalhoz. Rózsaszín sortot, fehér pólót és szandált viselt, az arcán semmi festék, hosszú szőke haja kibontva leért a válla alá. A fiún farmernadrág, kék ing és bebújós cipő volt. Láta, hogy a lány ideges. Pennie táskájában ott lapult a teszt, ha Tim netán nem hinne neki.

– Mi újság? – kérdezte Tim, eltitkolva, hogy Pennie láttán elállt a lélegzete.

– Megtudtam valamit, amit neked is tudnod kell – felelte Pennie. Megpróbált nyugodtabban

beszélni, mint ahogy érezte magát, és elnyomni a kitörni akaró sírást.

– Mégpedig? Valami rossz hír? Beteg vagy? – kérdezte Tim aggódalmasan, mire Pennie megrázta a fejét, de erőfeszítése ellenére könny szökött a szemébe.

– Terhes vagyok, Tim – mondta halkán. – Azt hiszem, három-négy hónapja történhetett, amikor elfelejtettünk óvszert venni. – Végzetes mulasztás volt, nagyot hibáztak, amikor azt gondolták: „most az egyszer”, és hogy nem lesz semmi baj. A tablettától Pennie mindig rosszul volt, ezért inkább a koton mellett döntöttek.

– Úristen. Az nem lehet – suttogta fojtott hangon a fiú.

– De. Csináltam tesztet. És most mit tegyünk?

– A szüleink meg fognak minket ölni – mondta Tim, mint egy gyerek. A letaglózó hír hallatán szemernyi kétség sem maradt benne. Ez volt a legrosszabb, ami történhetett velük, rosszabb még a szakításnál is. – Nem lehet most gyerekünk. A jövő héten repülök Pekingbe, augusztusban meg Stanfordba.

– Tudom.

– Ki tudod deríteni, hányadik hónapban vagy? Pennie bólintott.

– Elmegyek a Családtervezési Központ valamelyik orvosához.

– Ezt tudnunk kell – mondta Tim, és felállt. Egyedül akart maradni, hogy megeméssze a Pennie-től hallottakat. – Hogy lehattunk ennyire hülyék? – Már az ő szeme is könnyes volt. – Szeretlek,

de erre még egyikünk sem áll készen – mondta elkeseredetten. – Nem akarlak most elhagyni, de az utat nem tudom lemondani. A szüleim már kifizették. – Még négy fiú ment vele az osztályából. Hónapok óta tervezték az utat, és a szülei idegrohamot kapnak, ha nem megy el. – Menj el holnap az orvoshoz. Akarod, hogy elkísérjelek? – ajánlotta fel. Nagyon sajnálta Pennie-t, és persze magát is.

Pennie összeszedte a bátorságát, és megrázta a fejét. Ő is felállt, és Tim szemébe nézve válaszolta:

– Felhívlak, miután eljöttem az orvostól.

Szótlanul, gondolataikba merülve ballagtak ki a kávézóból. Úgy érezték, a világuk most hullik darabokra. És mintha egy ágyúból lőnék ki őket abba a felnőtt világba, amelyre még egyáltalán nincsenek felkészülve. Tim elkísérte Pennie-t a kocsijához, és mielőtt a lány beszállt, megcsókolta az arcán, de nem ölelte magához. Olyan volt, mintha félne hozzáérni. Pennie a visszapillantó tükörből még látta, hogy Tim ott áll, és az arcán könnyek peregnek. De akkor már ő is sírt.